

Indy & Wich

„Máme mraky vzpomínek, ale také spoustu černých děr“

Indy & Wich byli spolu s PSH a dalšími matadory českého rapu průkopníky na hipopové scéně a svými beatsy dláždili cestičku všem českým hipopovým crews. V povědomí fanoušků se s pouhými dvěma deskami udrželi pětadvacet let, nyní se ale rozhodli složit zbraně a odejít ze scény. Své – alespoň prozatím – poslední sbohem řekli již v únoru posledními dvěma koncerty v pražském Lucerna Music Baru. Jak na celé období vzpomíná Andreas Christodoulou alias Indy a jak se dívá na současné dění v rapu?

TEXT: MARTA PUŠOVÁ

Indy & Wich byli na scéně čtvrt století. Co ti při té představě proběhne hlavou?

Jednak, že to uteklo jako voda, za druhé, že to uteklo jako voda, a za třetí, že to uteklo jako voda. (smích) Bylo to hrozně rychlé, ale samozřejmě vzpomínek jsou mraky a také spousta černých děr, kdy si některé roky člověk úplně nepamatuje nebo se mu to trochu slije dohromady, člověka to donutí se retrospektivně zamyslet, kam vlastně došel.

Asi málokterý hudební projekt se dokázal udržet při životě tak dlouho jen se dvěma deskami. Jak se vám to povedlo?

My jsme sice jako kapela udělali jen dvě alba, ale já jsem udělal jednu sólovku a LA4 tři, takže my jsme v horizontu

dvaceti let jezdili po koncertech ne s dvěma alby, ale s pěti. Třeba dvě třetiny show byly skladby Indy & Wich, zbytek byly věci ze sólovek. Mně osobně přijde kurióznější, jak dlouho jsme se na scéně udrželi bez videoklipu, první a jediný jsme natočili k druhé desce. Ale je fakt, že ta doba byla jiná.

Vaší první desce My3 je 20 let. Jak ji zpětně vnímáš?

Já jsem po vydání tu desku dlouhou řadu let vůbec neslyšel. Nikdy jsem z ní neměl pocit, že by byla tak dobrá, spíš mi připadalo, že jsme se na ní pořád ještě učili. Ale je ryzí, hravá, objevná, možná i v něčem naivní, a hlavně je opravdová. Jestli je technicky kvalitní, to dneska už tolik nevnímám, ale asi už chápu, proč se tenkrát tolik chytla a prodávala.

Co tedy vedlo k tomu, že třetí společná deska nikdy nevyšla?

Nikdy jsem k tomu nepřistupoval tak, že něco dělat musím, ani jsme si neříkali – je potřeba udělat třetí desku, dokud to lidi chtějí. Pro mě je to lepší než dělat něco, jen aby to bylo, a nakonec se stát karikaturou sama sebe. Pravda ale je, že když byla příležitost, úplně jsme ji nevyužili – každý svým způsobem. Já po druhé desce řešil nějaké svoje věci, LA4 se chtěl věnovat už jenom ilustraci a nechtěl točit a Wich jako producent dělá spousty jiných věcí.

Neměl jsi v sobě celou dobu umělecký přetlak?

Mám hodně nápadů a nutkavých potřeb, ale jsem často dost kritický, takže počáteční nadšení leckdy rychle opadne.

Foto: archiv Indyho

Ale umělecké puzení v sobě člověk má. Mám napsanou hromadu textů, básní i prózy, ale nikdy jsem neměl až takový ambice to pouštět ven. Kromě jiného, kreativní musím být taky jako copywriter, což mě živí posledních 14 let, dneska už víc než hudba samotná.

O čem nejčastěji píšeš?

Jsou to povídky pohybující se na hranici fikce a reality, bezčasé příběhy, které částečně vycházejí z toho, co jsem zažil já, a částečně mají odrazit ducha doby, ve které jsem vyrůstal. Kdybych měl uvést nějakou inspiraci, tak třeba Roald Dahl. A co se týká básní, tak to jsou těžší, temnější věci. Zrovna v poezii se vypisují ze smutků a stínů. Kdybych měl napsat něco pozitivního, tak už mi to nebude připadat jako poezie, ale jako levná říkanka. Poezie mi slouží jako ventil.

Nenapadlo tě sepsat memoáry Indy & Wich?

Mám to samozřejmě v hlavě, ale musím počkat, až všichni ostatní umřou. (smích) Ale spíš než že by se to točilo kolem kapely, tak je to takový memoár popisovaný z mého pohledu, v rámci party kamarádů, ve který jsem se pohyboval – což samozřejmě zahrnuje kapelu. Myslím, že by stálo za to popsat raný začátek, kdy jsme měli svým způsobem to štěstí, že jsme se narodili v exkluzivní a jedinečný době, tý revoluční, kdy se tu odehrávala spousta věcí „poprvé“. Hudba. Umění. Móda. Když nám bylo zhruba čtrnáct, tak se to sem začalo valit a všichni jenom koukali. Byla to hrozně zvláštní forma svobody. Všechny ty různé styly se protínaly, do jistý míry fúzovaly, aby se zase později separovaly, byl to zvláštní mix všeho možného, a navíc najednou.

Jaké zákulisní historky by se do knihy dostaly?

Několik nezapomenutelných zážitků by bylo, ale nejsou úplně publikovatelné. Ale pamatuju si, jak jsme hráli v jednom klubu a najednou uprostřed koncertu se začal sál vylidňovat. Nevěděli jsme, co se děje, až jsme zjistili, že někdo vystříkal klub pepřovým sprejem. Nebo nás jednou místo hotelu ubytovali v bordelu, vypadalo to jako normální hotýlek, žádný červený lampičky, srdíčka nebo tak...

Co bys z toho období vypustil?

Asi nic. Někdy byl tlak lidí tak velký, že byla doba, kdy to člověka až štvalo, když třeba seděl v baru s holkou a přišlo deset lidí se vyfotit nebo pozdravit, ale vždycky jsem věděl, že bez fanoušků, lidí, kteří tě podporují, jsi úplná nula. To není tvoje hudba, která tě činí známým, to jsou ti lidi. Takže to pro mě nikdy nebyl takový problém, jen to občas trochu

Formace Indy & Wich s rapperem LA4, foto: archiv Indyho

lezlo na nervy. Ale jinak bylo všechno vlastně bezchybný a skvělý. Vždycky tam byla radost!

Spolu s PSH jste byli na špičce české hipopové scény. Na co z té doby nejraději vzpomínáš?

Na tu radost z nečekaného. My jsme to opravdu nikdo nečekali, byli jsme mladí kluci bez praxe, nechtělo se nám nikomu otročit v práci, ani jsme nebyli podnikatelský typy, abychom si vymysleli vlastní živnost, a najednou nás hudba začala živit. Byla to radost, protože tehdy ještě byla scéna vděčná, byla ráda za cokoliv a byla vidět radost těch lidí. Navíc neexistovala nadprodukce těch věcí, takže to lidi znali daleko líp. Dneska jedno album posloucháš týden a je to pryč. Když jsme my byli děcka, poslouchali jsme jednu desku rok, znali jsme ji i po zpátku. Dneska je na to hrozně málo času a produkcí je daleko víc.

Vaše cesty byly s PSH propojené od samotného začátku. Platí to dodnes?

My jsme vylítli krátce po nich, takže nastalo období, kdy jsme si do jisté míry konkurovali, ale vždycky tak nějak zdravě, navíc jsme si na deskách vzájemně

hostovali. Indy & Wich vzešli ze stejné situace jako PSH, také jsme se nejdřív motali kolem graffiti. Pak nám v začátcích hodně pomohl Orion, který nás podporoval, hodně jsme si sedli i lidsky a dodnes se máme rádi. Zásadně nás ovlivnil, bez něj by to nebylo takové, jaký to bylo. V hip hopu je Orion jednoznačně ikona. Je to charakter napsaný sám pro sebe, je svůj, osobnost, velký textař a rapper.

Co je pro tebe největší highlight Indy & Wich?

Kdybych to měl říct za sebe, tak to byla ta doba po roce 2002, kdy byl velký boom taneční elektronický muziky, ale hip hop a jiný styly vedle toho rostly taky. To byla doba, kdy jsme hráli na velkých festácích, který dnes už ani neexistují. Creamfields, Open Air Field, O2 Festival, Cosmic Trip – to byly akce, kde hráli Underworld, Chemical Brothers, Roni Size a s PSH jsme byli jediný dvě kapely, které si tohle objely. Prostě jsme zažili jedinečný a skvělý čas. Byla to doba, kdy v tý kultuře byla největší radost, kdy prachy nediktovaly všechno. Bylo to v něčem čistší a přímý – i v lidský rovině. Měli jsme taky štěstí na lidi kolem nás. Ne všechno dopadlo úplně

ideálně, ale dobře to dopadlo v těch zásadních rovinách, jako je ta lidská a kapelní. Nerozešťvaly nás prachy a přežili jsme to ve zdraví. A kdybych mohl, dám si to celý znova. Se vším, co bylo.

Proč tedy vlastně Indy & Wich končí?

I když už jsme teď nehráli zdaleka tak jako dřív, došli jsme do stavu, kdy nám přišlo jako blbost objíždět štace jen ze sentimentu. Nechtěli jsme kapelu ani tu „auru“ kolem ní úplně ždímat, takže jsme si řekli, že je čas důstojně odejít. Ani poptávka už nebyla taková, taky tím, že jsme nedělali nové věci. V jednu chvíli jsme si uvědomili, že jsme před pěti lety slíbili nové věci, a měli jsme jednu. To byl moment, kdy jsme si řekli, že je čas to ukončit. Neříkám ale, že třeba za pár let neuděláme další koncert nebo novou věc nebo nedejbože desku. Navíc – rozhodně se nerozcházíme ve zlým.

Po vydání druhé desky Hádej kdo... a tvém projektu KMBL jsi na delší dobu zmizel ze scény. Co se dělo?

Oženil jsem se, začal jsem dělat jiné věci, narodil se mi syn, chtěl jsem se stabilizovat finančně, zároveň jsem si chtěl dát pauzu a kluci částečně taky. Do toho se mi začaly sypat osobní věci, včetně rodiny. V té době, kdy jsem měl vnitřně starosti, jsem se necítil na to, vyběhnout každý večer na pódium a předstírat, že je život skvělý. Paralelně k tomu jsem se věnoval studiu – zvukařině, reklamní hudbě a ručařině, točil jsem spoty i voiceovery. A mezitím jsem zestárl, a chvílema jsem dokonce přemýšlel, jestli mám vlastně ještě co říct, protože v tomhle žánru to publikum nestárne s tebou... Když je člověku 40, není to jako v rock'n'rollu, kde je „forever young“. I tohle byl určitý faktor.

Nechyběl ti rap?

Jsem rád, že jsem zůstal činný v rámci hudební produkce, udělal jsem si vlastní studio a věnoval jsem se reklamní muzice nebo natáčení reklam jako takových. Není to sice přímo hudební řemeslo, ale baví mě to. Navíc je to kreativní práce, takže mě to nějakým způsobem uspokojuje.

Sleduješ současnou hipopovou scénu?

Sice ne úplně do hloubky, ale sleduju. Dneska je to na té scéně úplně jinak, všechno je volný, nejsou žádná pravidla ani regule, a navíc to vyrostlo na přebytku, ne na chudobě. Všechno, co je k máni, se dá sehnat za sekundu. Na nic nečekáš. Spousta možností.

Zaujal tě někdo konkrétní?

Moc toho není, ale občas mě pobaví Ektor, jaký dělá věci, hudebně je to dobrý. Parta kolem Yzomandiasie taky umí udělat dobrou věc. Ale kdybych měl zmínit jednoho člověka, tak je to Smack, který i když mě nebavil ve všem a vždycky, tak v globálu hrozně cením jeho osobnost, tu zapálenost, progres, odvahu a výdrž – tu sveřepost a to, kam to dotáhl, i když to měl v začátcích těžký. Celý ten jeho příběh je pro mě strašně silný. Určitě bych si vzpomněl na dalších pět jmen, co mě zaujala, ale možná to ani není třeba.

Co podle tebe v dnešní době určuje úspěch v hip hopu?

V dnešní digitální době je to jasný. Musíš mít views, musíš generovat kontent na sociálních sítích, být něčím zajímavý nebo kontroverzní. Primárně jde o čísla – views. Dnes už tolik nerozhoduje hloubka nebo síla toho obsahu, jako spíš schopnost zaujmout na prvních pět vteřin. Takže spíš vyhrává věc, co je kontroverzní, divná, jiná, provokativní, a to je soubor přívlastků, který podle mě dnes spadají pod slovo „konzumní“, aspoň co se týká mladý generace.

Chceš v takovém prostředí ještě dělat svoji hudbu?

Mám už delší dobu rozdělanou svoji desku, se kterou nijak nespěchám. Chtěl bych ji ale určitě vydat do Vánoc nebo na přelomu roku, akorát stěhuju studio.

Co mi k ní řekneš víc?

Rád bych do léta vydal dva singly a do Vánoc nebo zkráj 2024 celou desku. Je fajn, že teď už se nikam nehoním, takže to může jenom překvapit. Až teprve teď mám ale pocit, že je tam spousta dobrých věcí, který mi přijdou dobrý

a silný, dostatečně hluboký, ale stále srozumitelný pro okolí. Řeším produkci, tj. hudbu – rád bych měl víc producentů z Čech. Tady bych chtěl oslovit víc lidí, samozřejmě včetně Wiche, něco bude ode mě, zbytek se uvidí.

Pokud tvoje sólovka vyjde, máš v plánu vrátit se na pódia?

Určitě ano. Budu asi jako sólo rapper s Djem, myslím, že nebudu mít pořád ještě takový problém to ustát i v 45 letech. Určitě bych ještě rád vylezl na stage, protože to mě fakt baví. Tak uvidíme.

Jsi původem z Kypru, sleduješ tamní scénu? Nenapadlo tě tyto dva světy propojit?

Mně přijde řecký i kyperský rap z velké části naprosto příšerný. Je plný patosu, snaží se do toho míchat témata, která tam normálně řeší dědci v kafeteriích,

působí to na mě až senilně. Když tam jsem a naladím se na jejich notu, tak mi to tolik nevadí, ale jinak mě to spíš irituje, než baví. Pravda ale je, že nemám tak úplně přehled. Řekové jsou jinak geniální hudebníci. Co se týká „národnosti“ – řecky téměř nemluví, takže jsem nad propojením nikdy neuvažoval. Ale prvky řecké, turecké, kyperské a blízkovýchodní hudby mě baví, něco mám nasamplovaný, na nové desce možná bude i něco takového.

Čím by ses za Indy & Wich rozloučil s fanoušky?

Kdybych měl fanouškům něco říct, tak že jim děkuju. Ten feedback, adrenalin, zážitky, to všechno dohromady je něco, co člověk nezapomene. Tuhle radost si nikdy nemůžeš koupit. A jsou to lidi, jejich fanouškovství nebo láska k tý hudbě, kdo za tím stojí. Bez nich není nic. ☑

Formace Indy & Wich s rapperem LA4, foto: Alžběta Jungrová